

ע"פ 45524/02/17 - משה מצליח נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לעערורים פליליים

26 פברואר 2017

ע"פ 17-02-45524 מצליח נ' מדינת ישראל

בפני כב' השופט רון שפירא, סגן נשיא
מבקש משה מצליח ע"י ב"כ עו"ד עובדיה שלמה ועו"ד גלעד בנTEL
נגד מדינת ישראל ע"י מחלוקת משפטית מחוז צפון, אגף המכס
משיבה והמע"מ

החלטה

הרקע לבקשת לעיכוב ביצוע:

בפני בקשה לעיכוב ביצוע גזר דין של בית משפט השלום בחיפה (כב' השופט ערן קוטון), אשר הרשיע את המבוקש לאחר ניהול הליך הוכחות ביצוע עבירות על פי חוק מס ערך נוסף מוסף, התשל"ז- 1975 (להלן: "חוק מע"מ"), וגורר עליו הפעלת מאסר על תנאי בן עשרה חודשים שנגזר עליו בת"פ (שלום חיפה) 3663/05, הפעלת מאסר על תנאי בן חמישה חודשים שנגזר עליו בת"פ (שלום חיפה) 3663/05, כאשר עונשי המאסר על תנאי שהופעלו ירוצו בחופף זה לזה + ארבעה עשר חודשים מאסר לריצוי בפועל כאשר ארבעה חודשים ירוצו בחופף למאסרים על תנאי שהופעלו והיתרה תרוצחה במצטבר. על כן, עליו לרצות עשרים וחמש מאסר בפועל. כמו כן, הוטל עליו מאסר מוותנה וקנס בסך 75,000 ש"ח או 75 ימי מאסר תמורה.

המבקר הגיש ערעור על הכרעת הדין, וביחד עמו הוגשה גם בקשה לעיכוב ביצועו של גזר הדין (רכיב המאסר בפועל ורכיב הקנס). למען הסדר יצוין כי שמיית הערעור נקבעה ליום 23.3.17 בפני הרכב. בית המשפט קמא גזר את הדין ביום 8.1.17 וקבע כי המבוקש יתיצב לתחילה רצוי עונשו בבית מעצר קישון ביום 17 והקנס ישולם בעשרות וחמשה תשלומיים שווים ורכופים החל מיום 10.5.17 ובכל 10 לחודש שלאחריו. ביום 21.2.17 הוגש הערעור על הכרעת הדין ביחד עם בקשה לעיכוב ביצוע של רכיב המאסר ורכיב הקנס אשר נגזו על המבוקש.

כתב האישום בביבמ"ש קמא הוגש כנגד ארבעה נאים וייחס להם עבירות על פי חוק מע"מ. טרם תשובה הנאים לכתב האישום תוקן כתב האישום לבקשת המאשימה. ביום 10.4.29, במסגרת הסדר טיעון, הודהה והורשעה ביצוע העבירות נאשמת 1, החברה, הנתונה בהליך פירוק. נאשם 3 (פרץ) כפר בעבודות כתב האישום וטען כי לא היה מנהל פעיל ובשל מנויות ולא היה מעורב בניכוי מס התשלומות. נאשمت 4 (גולדברג) כפירה אף היא בעבודות כתב האישום וטענה כי לא הייתה פקידה אחרת על ענייני כספים וכי לא הייתה מעורבת בניכוי מס התשלומות. הנאשם 2 - המבוקש כאן - כפר בעבודות כתב האישום וטען כי לא היה מנהל פעיל במועדים הרלוונטיים. ביום 3.11.10 תוקן כתב האישום

פעם נוספת, לבקשת המאשימה, ובאישור בימה"ש. התייקון כלל תיקון טעות סופר והוספה עד תביעה. ביום 23.3.11 במסגרת הליך גישור בפני סגנית הנשיא כב' השופטת א. קנטור, הודיעו הצדדים שהגיעו להסדר טיעון בכל הקשור לנאים 3 - פרץ. כתוב האישום תוקן והוא הודה בעובדות כתוב האישום המתוקן, אשר כלל שינוי של העבירות המוחוסות לו מעירות פשע לעבירות עוון. בעקבות הודהתו הורשע נאים 3 במיוחס לו בכתב האישום המתוקן וביום 28.2.12 נגזר דין של נאים 3 על ידי סגנית הנשיא. ביום 5.4.12, באישור בימה"ש קמא, תוקן כתב האישום המתוקן וביום 8.11.12 נגזר דין של נאים 3 עד תביעה ביחס לנאים 2 ו-4. במסגרת הכרעת הדין של בימה"ש קמא מיום 16.8.12 זוכתה של הוספה על דרכו הנאשמת 4 מחמת הספק.

כתב האישום נושא שני אישומים. על פי עובדות כתב האישום, נאים 1 היא חברה בע"מ הרשמה כעוסק מורשה החל מחודש פברואר 2004. נאים 2 - המבקש כאן - היה בכל המועדים הרלוונטיים מנהל פעיל של נאים 1, החברה. נאים 3 היה בכל המועדים הרלוונטיים מנהל פעיל ובעל המניות של נאים 1. נאים 4 הייתה בכל המועדים הרלוונטיים פקידת אחרת על עניינים כספיים וחוובנאים בגין נאים 1. על פי עובדות האישום הראשון, בשנים 2005 - 2008 הגיעו הנאים למאשימה 43 דוחות תקופתיים במסגרת ניכוי תשומות ללא תיעוד כדין, זאת במטרה להגדיל את הוצאות נאים 1 ולהתחמק או להשתמט מתשלום מס, בנסיבות חמורות. סכום מס התשומות שנוכה שלא כדין הוא 1,801,911TL כפי שפורט בטבלה שצורפה. משכך, יוכסו לנאים 43 עבירות של ניכוי מס תשומות ללא מסמר, בהתאם לסעיף 117(ב)(5), בנסיבות חמימות המנווית בסעיפים 117(ב)(2)-(3). לנאים 2 - 4 יוכסו העבירות אף לפי סעיף 119 לחוק מע"מ, אולם בכתב אישום מתוקן שהוגש בגדרי הסדר טיעון שנערך עם נאים 3 נמחק סעיף עבירה זה אף מן העבירות שייחסו לנאים 2 ו-4.

על פי עובדות האישום השני לכתב האישום, ביום 29.3.09 נמסרה לנאים 2 (ה המבקש) הזמנה לחקירה העתידה להעיר ביום 31.3.09. בהזמנה נתבקש המבקש למסור פנקסי חשבונות של נאים 1 לגבי השנים 2005 - 2008. המבקש לא עשה כן, בתואנה שהפנקסים נגנבו מתוך רכבו של נאים 3. במחלו נמנע המבקש מלמסור פנקס שהוא חייב למסור לאחר שנדרש לעשות כן. משכך, יוכסה לבקשת בלבד עבירה נוספת של סירוב או הימנעות מלמסור פנקס, בהתאם לסעיף 117(א)(1) לחוק מע"מ.

כאמור, בעקבות הסדר טיעון שנערך עם נאים 3, הוגש כתב אישום מתוקן. ב"כ הנאים טענו בפני בימה"ש קמא כי כתב האישום המתוקן לא כלל את אזכורו של סעיף 119 לחוק מע"מ, זאת אף בחלוקת של כתב האישום המתיחס להוראות החוק לפיהן מואשמים הנאים 1, 2 ו-4". בימה"ש קמא ציין בנסיבות הכרעת הדין כי על אף האמור התקשה לקבל את טענות ההגנה בכל הקשור לeczyקת סעיף 119 מכתב האישום, היינו, לחסור הצורך (והאפשרות) להתrogen מפני עבירה זו ו"להרחיבת החזית האסורה" מצד המאשימה בסיכון. נקבע כי העובדות המקיימות את העבירה הקבועה בסעיף 119 מציניות ברוח ביטך הקטנה אף בנוסח כתב האישום המתוקן בו הודה נאים 3. עוד נקבע כי התקikon שנערך בגדרי הסדר הטיעון לא חל על מי שלא היו שותפים להסדר, היינו, המבקש והנאשمت 4. כן ציין בימה"ש קמא כי לאור שמיית ההליך, אף לאחר הגשת כתב האישום המתוקן בעינויו של נאים 3, ניכר היה שנאים 2 (ה המבקש כאן) ו-4 מככלים צעדיהם מתוך מודעות ברורה לאפשרות הרשעתם אף בהתאם לסעיף 119 לחוק מע"מ וכי בכוונת המאשימה להוכיח את אחוריותם לביצוע העבירות אף בהתאם לסעיף 119. لكن נקבע כי לא נמנעה מהנאשים הزادנות סבירה להתוגן והגנתם לא נפגעה ולא קיים חשש לעוויות דין.

בימ"ש קמא דחה את הטענות לעניין הגנה מן הצדק וקבע כי לא נפל פגם בהתנהלות המאשימה בהסדר הטיעון עם הנאשם 3 והוסpto כעד תביעה, ובוודאי שלא פגם הפוגע פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות. נקבע כי אין לראות בגרסתו של הנאשם 3 עדות עד מדינה לטעמו וכי עיקרייה של הגרסה המפלילה את הנאים נמסרה מפיו של הנאשם 3 עוד בהודעות שנגבו ממנו במהלך החקירה. נקבע כי ככל שיש לראות בהסדר הטיעון כתובת הנאה, הרי שזו העונקה או הובטחה לנאשם 3 רק לאחר שמסר את הגרסה המפלילה. כן נקבע כי עדותו של הנאשם 3 תامة ועלתה בקנה אחד עם גרסתו בחקירה שנוהלה בידי חוקרי רשות המיסים וכי אף אם ניתן היה לראות בעדותו עדות של עד מדינה או עדות עד מדינה לטעמו, היה מקום לבחון את התוספות הראייתיות הנדרשות לgresתו לאחר בחינת משקלה הפרטני ולא היה מקום גם בנסיבות אלה להורות על ביטול האישום מכוחה של הגנה מן הצדק. עוד נקבע כי לא הוכח שנייהול החקירה וההיליך עומדים בסתריה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית ואין בהם כדי להצדיק ביטול האישום.

כאמור, בכל הנוגע ל.mapbox נקבע נקבע בהכרעת הדיון כי המאשימה עמדה בנטול ההוכחה המוטל על כתפיה להוכיח את המីוחס לו בכתב האישום. בימ"ש קמא שוכנע כי הנאשם 3 חתום על הסכם שבמסגרתו רכש את מנויותה של הנאשמה 1 והוכתר כבעליהם, אך מדובר בהסכם ל谋ריאת עין בלבד בעוד המemap נותר כשהיה בעלייה המשיים של הנאשמה 1 אך גם ובעיקר מנהלה הפעיל. צוין שהנאשם 3 הודה לשיקיר בחקירהו במל"ל ואף בהליך אזרחי שהתקיים בבייהם"ש לא דבק באממתו כי הנאשם 3 אכן היה ליטול אחريות על שקיiri. בימ"ש קמא ציין כי ניתן היה לבחון כי הן בחקירה הביטוח הלאומי והן בבייהם"ש בהליך האזרחי העיד הנאשם 3 כסומה באפילה, כאשר לא ידע דברים רבים, חלקם בסיסיים, בדבר החברה שבבעלותו ובניהולו ופעם אחר פעם אמר כי עליו לבדוק את הסוגיה עם המapk, זאת לאחר שאוותה עת כבר היה רשום כבעלי ומנהל של הנאשמה 1 כארבע שנים. נקבע כי עיון בהסכם מנסה להבין את היגיון הכלכלי שהניע אותו, ככל שמדובר בצדו של הנאשם 3, אשר רכש חברה מרובה חובות והתחייב לפרועו אותם ואף התחייב לפרוע את חובות החברות שהיו בבעלותו של המapk בעבר. בימ"ש קמא התרשם מדבריו של הנאשם 3 כי הוא נעדר כישורי ניהול בסיסיים ונעדר השכלה מספקת על מנת לנאל חברה מסווגה של הנאsuma 1. הנאשם 3 הצטייר עוני בימ"ש קמאcadם קל לתמרון, צעריר לימים ביום התקשרותם בהסכם, שככל מבוקשו היה לקבל את מענק השחרור הצבאי והבין כי רישומו כבעל המניות בנאשמה 1 אפשר לו זאת.

באשר ל.mapbox קבע בימ"ש קמא כי גישתו לנאשם 3 הייתה מיתממת. נקבע כי גם אם הנאשם 3 ניתן באמצעות בעת העבודה בנאשמה 1 נראה ברורות כי בשלב זה לא יכול היה המapk לפרש אותן כבאות להחליפ כישורי ניהול חברה מסווגה של הנאsuma 1. כן נקבע כי גרסתו של המapk מאשתת את המסקנה לפיה לא התפרק מסמכיותו בנאשמה 1. בימ"ש קמא קבע על סמך ראיות שהוכחו כי המapk 2 נרשם כמורשה חתימה ופעולה בחשבון הנאsuma 1 וכי מסר הוראות בכתב להורות לנאשם 3 לחתום על פנקסי השיקום (באופן שמתישב עם גרסתו של הנאשם 3 לפיה היה חתום על המחאות "פתחות" אותן היה מוסר ל.mapbox ולנאsuma 4), כי המapk היה ונותר בעת הרלוונטיית מנהלה הפעיל של הנאsuma 1. נקבע כי ניסינו של המapk לדגד את פעילותו ופעולותיו איננו ראוי לאמן, בפרט שאינו מתישב באופן מלא עם פעולותיו המלאה והרבה יותר המתוארת בחקירהו. כן נקבע כי הרישום הפורמלי של הנאשם 3 כבעל מנויות של הנאsuma 1 אינו מאמין את אחוריותו של המapk כמי שהיה מנהלה הפעיל וכי יכול היה להובילו להימנע מביצוע עבירות כלשהן, ודאי עבירות בגין הוא נדרש לתת את הדיון. נקבע כי אין נפקות להגדלתו הפורמלית של המapk ובימ"ש קמא שוכנע כי הוא זה שניהל בפועל את הנאsuma 1. בימ"ש קמא אף מצא תמיות לgresתו של הנאשם 3 בראשות נספות, שכן עדים רבים העידו במהלך ההליך כי ראו ב.mapbox את מנהלה הפעיל של הנאsuma 1 גם לאחר

שנחקרו לקיומו ולנכחותו של נאשם 3 אף לתפקידו הפורמלי. בימ"ש קבע כי מדובר בהצטברות ראיות מהימנות המאשרת את המסקנה המתבקש לפיה המבוקש לא הפסיק להיות מנהלה הפעיל של נאשםת 1, גם אם לא היה רשום כבעליה וגם אם העביר את הבעלות במישור הפורמלי לנאשם 3. נקבע כי אף מעורבותו החלקית של נאשם 3 בפעולות מסויימות שנעשו מטעמה של נאשםת 1 אין בה לגרוע מן המסקנה המתבקש.

בימ"ש קבעה מהימנה את טענת אנשי משרד הנהלת החשבונות (זיתוני וסלמה) כי פנו למבוקש והתריעו בדבר דרישת התשומות ביותר ללא גיבוי חשבונאי מלא המבוסס את הדרישת. נקבע בהכרעת הדיון כי המאשימה הצלילה להוכיח כי המבוקש היה מנהלה הפעיל של נאשםת 1 וכי הנאשםת 1 והמבוקש הגיעו דוחות תקופתיים בגדלים ניכר תשומות ללא תיעוד בדיון, במטרה להגדייל את הוצאות הנאשםת 1 ולהתחמק מתשלום מס בהתאם ל███ המפורטם בטבלאות לצורפו לכתב האישום. כן נקבע כי הכוח שהנאשםת 1 והמבוקש ניכר מס תשומות מבלי שיש בידיהם מסמך לגיבוי בנסיבות חמירות ואלו באות לידי ביטוי בהיקף מס התשומות שנוכה, בתקופה הארוכה בה נוכה מס התשומות ובנסיבות האופפות את העברתה הפורמלית של נאשםת 1 לידי הנאשם. נקבע כי גרטתו המתפתלת והמתחמקת של המבוקש והאופן בו הציג את תפקידו ותפקידו בנאשםת 1, כמו גם את הקשר עם משרד רואה החשבון, עם סניף הבנק, עם עובדיו ועם הלוקחות השונות, לא היו משכנעים, לא היו סבירים, לא היו מהימנים, ועומדים בסתיויה לריאות רבות, מהימנות ומשכנעות שהציגה המאשימה.

גם בכל הנוגע לאיושם השני לכתב האישום נקבע כי המאשימה הוכיחה את המיחס למבקר וכי הטענה לפיה נגנבי החומר מרכבו של נאשם 3 הייתה יכולה להיות עברו המבוקש אמתלה מוצלחת, אך נקבע כי אין מקום לפפק בדבריו של נאשם 3 שאמיר שהמבקר אמר לו לדוח על גנית החומר החשבונאי מרכבו, שכן דבריו הוכחו נוכנים בהקשרים אחרים וזכו לתמיכת היבטים שונים של גרטתו המאוחרת. כן צוין כי הנאשם 3 נטל אחריות על מעשים שונים שביצע ועבירות שונות בהן הואשם והוספה פרט כזוב לדבר התלונה שהגיע והודה ביצוע המעשה האמור אף הן מהוות נדבר בשאלת מהימנותו. הינו, הנאשם 3 הודה ביצוע עבירה חמורה למדוי מבלי שהובטה לו דבר בהקשר זה, ודאי כאשר המאשימה אינה אמונה על הגשת כתבי אישום בגין העבירה דן.

בסיומו של דבר, כאמור, הורשע המבוקש ביצוע העבירות שייחסו לו בכתב האישום. הנאשםת 4 זכתה מחמת הספק לאחר שנקבע כי לא ניתן לקבוע במידת הוודאות הדרישה כי היא הייתה פקידת האחראית על עניינים כספיים וחשבונאים בנאשםת 1.

טענות הצדדים:

המבקר עוטר לבית המשפט לעכב את ביצוע רכיבי המאסר והכנס עד למועד הדיון בערעור שהגיש נגד הכרעת הדיון של בימ"ש קמא. המבוקש טען כי מן ההזדמנויות הראשונה טען כי במועדים הרלוונטיים לכתב האישום לא היה מנהל פעיל בנאשםת 1 ולא הוא שחתם על הדוחות נשוא כתוב האישום או הגישם. באשר לאיושם השני הודיע כי היה ולא היה מנהל פעיל בחברה לא הייתה לו חובה להחזיק את המסמכים נשוא האישום ולא היה לו כל קשר לנסיבות בהן המסמכים אבדו או נגנבו.

כן טוען המבוקש כי הлик הגישור שהתנהל בביבם"ש קמא לא הניב תוצאות בעניינם של המבוקש ונאשמה 4 אולם מайдן במסגרת הлик הגישור הושג בין המשיבה ובין הנאשם 3 הסדר טיעון במסגרתו תוקן כתוב האישום. נטען כי מדובר בתיקון מהותי הן לאור מחלוקת העבירה על פי סעיף 119 לחוק מע"מ ותיקון 43 העבירות שיויחסו לנאשם 3 לסעיף 117(א)(3) לחוק מע"מ ובמיוחד לאור העובדה כי הودאת הנאשם 3 "הכשרה" באופן פסול לטענת המבוקש את צירופו של הנאשם 3 עד תביעה מטוענה של המאשימה.

הADB מציין כי טועה בימ"ש קמא עת נקבע על ידו כי המאשימה עמדה בנטול המוטל לפתחה להוכיח כי המבוקש עבר את העבירות שיויחסו לו בכתב האישום מעבר לכל ספק סביר. נטען כי בהחלטה מוטעית זו הסתרם בימ"ש קמא, לצורך קביעת מצאים עובדיים, על עדותו השקרית של הנאשם 3, עד שהוכח בפניו כי הינו שקרן מועד ולא ניתן לבסס על עדותם מצאים עובדיים, וכן על עדותה של הגב' זיתומי אשר העידה שאינה מסוגלת למסור עדות מלאה בנוגע לנחותם נשוא כתב האישום.

הADB מציין כי טועה בימ"ש קמא טעה בהתעלמות מעדויות נוספות שהובאו בפניו, כגון עדותה שלנאשמה 4, אשר כפי שהוכח נמצאת בסכסוך ארוך ומרע עם המבוקש ולמרות זאת העידה כי לא היה ביןו ובין העבירות כל קשר. נטען כי טועה בימ"ש קמא עת לא ייחס כל משקל או לא ייחס משקל מספיק לעובדה שמדובר החומר החשובני של הגב' זיתומי, מנהלת חשבונות במשרד רוח"ח ישראל, בנוגע לעניין עיריית הזמן והסרבול בהקלחת החומר החשובני שלנאשמה 1 למערכת הממוחשבת, עולה כי לא ניתן ליתן אמון או לבסס מצאה עובדי, כל שכן לבסס את כתב האישום כלו, על נתוני הנהלת החשבונות. נטען כי המאשימה כל לא טרחה להביא לעדות את אותם אנשים נוספים שעסקו בהקלחת הנתונים לכרטסת הנהלת החשבונות שלנאשמה 1 ולאחר מכן כרטסת הנהלת החשבונות אינה קבילה או שאין לה משקל מהותי. המבוקש טוען כי כתב האישום כלו מבוסס על ההבדל בין הרישומים באותה כרטסת ובין הרישומים במערכת של המאשימה על פי דיווחים בפועל, אך הכרטסת אינה קבילה או שאין לייחס לה משקל.

עוד טוען המבוקש כי טועה בימ"ש קמא עת לא ייחס כל משקל לחווות דעתו של המומחה מטעם המבוקש לפיה בתקופה שהנאשמה 1 הייתה בבעלות המבוקש, קרי, בשנים 2002 - 2004, אחוז הרווח הכספי נעה בין 5% ל- 8%, אחוז המבטא את עלויות העסקת העובדים. נטען כי לאחר שהעובדת הנאשמה 1 לבעלות הנאשמה 3 הוצאות רבות לא הוקלדו למערכת הנהלת החשבונות של החברה וזה יצר עייפות במעטם תשומות, כמו גם באחוזי רווח גولي בLabelText הגינויים. לטענת המבוקש, המסקנה המתחייבת מחווות דעתו של המומחה מטעמו וכן מהראיות שנפרשו בפני בימ"ש קמא היא כי כתב האישום מבוסס על נתונים חלקיים באשר מלאו התיעוד החשובני להוצאות שהוזעאו על ידי הנאשמה 1 לא הוקלד לכרטסת הנהלת החשבונות. لكن טוען המבוקש כי ניפוי ההוצאות הנטען שלנאשמה 1 המיחס למבוקש על בסיס השוואה בין נתונים חסרים וחלקיים לא יכול לעמוד ולא ניתן לבסס על פי קביעה כי ניפוי הוצאות הנאשמה 1 כלל, כל שכן בסכום הנטען, ולא ניתן לבסס אשמת המבוקש.

כן טוען כי טועה בימ"ש קמא עת בחר להרשיע את המבוקש בביצוע העבירות שיויחסו לו ולזכותה אתנאשמה 4 מחלוקת הספק. נטען כי הטעמים העומדים בסיסים זיכויה של הנאשמה 4 עומדים ביותר שאת בעניינו של המבוקש שהוכח כי לא הייתה לו כל נגיעה לענייני ניכוי תשומות ותשלים מע"מ ונגיעה לעניין זה הייתה פחותה משל הנאשמה 4. המבוקש טוען כי לא הוכח כי היה מנהל פעיל או כי הייתה לו האפשרות למנוע או לצמצם את מעורבותה שלנאשמה 1 ביצוע

העבירות וכי הנאשם 3 היה זה שהעביר את חומר הנהלת החשבונות לשדרד רואה החשבון, חתום על דוחות המע"מ ושלים אותו בפועל ואילו המבוקש עסוק בשיווק ושימור לקוחות החברה ולא הייתה לו יכולת למנוע את ביצוע העבירות, אףלו ידע על קיומן, כל שכן כאשר לא היה מודע לקיומן.

עוד נטען כי הערעור קבוע לחודש מרץ 2017 ומדובר במבחן שהתייצב לכל הדיונים. נטען כי יש לו 5 ילדים, מתוכם 3 קטינים. יש לו עסק בישראל ובית, הוא לא ברוח במהלך כל ההליך המשפטי בבירם"ש קמא, יצא לחו"ל מספר פעמים וחזר והתייצב לכל הדיונים. הרשותה היחידה שיש לו עוסקת בשתי עבירות מס והוא שילם חצי מיליון ל"ג מס שהוטל עליו ושילם גם את הקנס. لكن נטען כי אין מוסคอน לציבור ויש נגדו צו קבוע של איסור יציאה מהארץ והפקדה של 25,000 ל"ג, ערבות עצמית וערבות צד ג' ובירם"ש קמא עצמו לא ראה כל מסוכנות ונתן בגזר דין יעקוב ביצוע עד 19.2.17 ועוד 3 ימים שביקש ב"כ המבוקש בגל נסיבות אישיות.

המשיבה טעונה כי בירם"ש אמר את דברו וגם אם נתן לפנים משורת הדין יעקוב ביצוע של כמעט 40 יום, זה לא נוון גושפנקא באופן אוטומטי לעכב את הביצוע. נטען כי מדובר בתקופת מסר לא ארוכה וסבירו הערעור אינם גבויים. נטען כי המבוקש הינו עברין מורשע בעבירות מס ובאותה שעה שהתנהל התקיק בגין הופעל התנאי, הוא המשיך לבצע עבירות מס. נטען כי כל הטענות המועלות בערעור הוועלו בסיכון המבוקש בירם"ש קמא והכרעת הדין מתיחסת לכל הטענות באricsות. נטען כי בירם"ש קמא הראה בצורה שיטתית איך הכל נעשה בתחום רב על ידי המבוקש, איך ההסכם שהוצג היה הסכם למראיות עין על מנת להציג מצג שווה כאילו החברה נמכרה, איך לא נאמר לאף אחד שלכאורה הוחלפו הבעלים. נטען כי הוכח על פי ממצא עובדתי שבחalker מהתקופה המីוחסת לנאים המבוקש היה עדין רשותם כבעליים ומנהל של החברות, גם בחשבון הבנק. נטען כי אין שום טיעון משפטי שציריך לבחון ואין סיכוי לערעור וכן אין עילה לעיכוב ביצוע.

דין והכרעה בבקשתה:

לאחר שבחןתי את טענות הצדדים ועיינתי בפסק דין של בירם"ש קמא ובמסמכים שהוגשו הגעתו למסקנה כי יש לדוחות את הבקשה.

ככל, יש לרצות עונש לאלטר ואין בהגשת ערעור כדי להצדיק את יעקוב ביצוע גזר הדין [ראו: ע"פ 3336/12 **רבי נ' מדינת ישראל** (24.5.2012); ע"פ 10/10 8397 **זובי נ' מדינת ישראל** (28.11.2010)]. יעקוב ביצוע של ריצוי עונש ינתן בכל עניין, לרבות בעבירות מס, רק כאשר הערעור מגלה סיכון של ממש, או כאשר הימנעות מעיקוב ביצוע של גזר הדין תסכל את מטרת הערעור.

בעת מתן החלטה בבקשתה לעיכוב ביצוע העונש יש לאזן בין האינטרס הציבורי באכיפתו הייעלה של הדין הפלילי והרחקת גורמים המסכנים את הפרטם בחברה, בין הצורך להימנע מפגיעה בנידון עקב מסרו המידי, אם יתרברר בדיעד שמסרו היה בלתי מוצדק (ע"פ 12/3336 הנ"ל). השיקולים המנחים את מלאכת האיזונים הינם, בין היתר, חומרת העבירה ונסיבות ביצועה; אורך תקופת המסר שהושתה על הנידון; טיב הערעור וסבירו הצלחתו; עברו הפלילי ונסיבות האישיות של הנידון (ע"פ 12/3336 הנ"ל). ישום שיקולים אלה בנסיבות המקירה דין מעלה כי אין הם

מצדיקים חריגה מנוקודת המוצא, לפיה יבוצע העונש באופן מיד. מבל' לקבוע מסמורות, לא התרשםתי כי סיכון הערעור גבויים.

כפי שפורט לעיל, מדובר בהכרעת דין מפורטת ומנומקת, המתיחסת לכל טענותו של המבוקש כפי שהן מועלות גם במסגרת הערעור והבקשה לעיכוב ביצוע. בימ"ש קמא התיחס באריכות לכל הטענות ובחן אותן אחת אחר ומדובר במקרים עובדיים וממצאי מהימנות שנקבעו על בסיס העדויות והראיות שהוצעו לפני בימ"ש קמא. אין בערעור טענות משפטיות שיש להראות בהן סיכון של ממש לקבלת הערעור והערעור מופנה ברובו נגד קביעות עובדיות וקביעות מהימנות, שביהם"ש של ערעור איננו גוטה להתעורר בהן, הגם שאיןנו מנווע מלושות כן [ראו בע"פ 4784/13 **ניר סומר נ' מדינת ישראל** (18.2.2016) פסקה 93 - 94 בפסק דין של השופט סולברג. ראו גם בע"פ 8146/09 **אבלטום נ' מדינת ישראל** (8.9.2011) וסקירת ההלכות בפסק דין של השופט עמית]. בשים לב להלכות שפורטו, לא ניתן לומר כי סיכון הערעור גבויים.

בנוסף, העברות בהן הורשע המבוקש הין חמורות ופגעות באינטרסים לאומיים ובקופה הציבורית Mach, ובעיקרון השוויון המחייב נשיאה שוונית בנטול המס מאידך. כפי שצין בימ"ש קמא בגזר הדיון, מידת הפגיעה בערכיהם המוגנים היא גבוהה ונוכח הסכומים שנוכו שלא כדין. כמו כן, נסיבות ביצוע העברות הן חמורות, בין היתר, נוכח העובדה שמדובר בעברות שבוצעו לאורק תקופה ארוכה, גם בעת שהנהל תיק קודם בגין ביצוע עברות מס (התיק בגין הופעל התנא), וכן לאור התהכם שבו נקט המבוקש ביצוע העברות, אשר אף הורה לנאים 3 להתлон על גנית חומר שחובנאי במהלך פריצה לרכבו. חומרת העברות ונסיבות ביצוען מעכימות את האינטרס הציבורי באכיפה מידית של המאסר (ע"פ 3336/12 הנ"ל).

באשר לעיכוב ביצוע של מאסר בעברות מס ראו את האמור בהחלטת כב' השופטת ד' ברק ארז בע"פ 742/15 **סלם נ' מדינת ישראל** (9.2.2015) בפסקה מס' 15:

"**העברות שבן הורשע בגדרו של אישום זה הן חמורות, ואין להקל בהן ראש בהתאם למידניות השורתה ביום בו יבוצעו בעברות כלכליות בכלל ובעברות מס בפרט** (ע"פ 2407/05 **מן נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (11.7.2005)**; רע"פ 3516/11 **זהן נ' מדינת ישראל, פסקה ז' (11.5.2011)** [פורסם בנבזה]; רע"פ 13/13 **רובינשטיין נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (31.12.2013)** [פורסם בנבזה]; ע"פ 5783/12 **גולם נ' מדינת ישראל, פסקה 111 (11.9.2014)** [פורסם בנבזה, והפניות שם]). כאשר מצטרף לכך המועד הקרוב הקבוע לדין בערעור היליך העיקרי דומה שאין הצדקה לקבל את הערעור בגין הביצוע, במובן זה שלא יהיה בתחילת המאסר כדי ליתר את הערעור העיקרי".

בנסיבות אלו, כאשר על פניו נראה כי סיכון הערעור אינם גבויים, לא מתקיימים גם התנאים המצדיקים היעדרות לבקשתה. הדיון בערעור נקבע ליום 23.3.17 ויש להניח כי פסק הדין בערעור ינתן תוך זמן קצר. על כן, למרות שהבאתי בחשבון את העובדה שהמבקש לא היה עצור בעת ניהול ההליכים בימי"ש קמא ואף התקציב לכל הדיונים, כפי שטען ב"כ המבוקש, איני סבור כי יש מקום בנסיבות העניין להיעתר לבקשתה.

ווער עוד כי המערער הגיש ערעור המתמקד בהכרעת הדין. למעשה הוא אינו מעלה טענות כנגד גזר הדין שהושת עליו. לעניין זה נעיר כי בית משפט קמא הפעיל שני מאסרים מותנים כאשר תקופת המאסרם המותנים הופעלן בחופף האחת לשניה ומשכן הכלול בחיפוי חלקית למאסר שנגזר. מעבר להקללה המפלגה שיש בכך ממשמעות הדבר היא כי בכל מקרה, ובכפוף להורתה הרשעה בעינה, צפי המערער לרצות עונש של מאסר בפועל שימושכו עולה על מאסר שנייתן לרצותו בעבודות שירות.

אדגיש כי עיר אני למשכו של ההליך בבית משפט קמא ולעובדיה כי המערער היה משוחרר, על כל המשתמע מכך. עם זאת, ובנסיבות שפורטו, איןני מוצא עילה לעכב את ביצוע גזר דיןו של בית משפט קמא. אשר על כן, הבקשה לעיכוב ביצוע נדחתה.

לפנים משורת הדין וכדי לאפשר לבקשתו להוכיח את משפטו ולש��ול את המשך צעדי, אני נעתר חלקית לבקשתה ומורה כי המבקש יתיצב לראיון מאסרו בבית מעצר קישון ביום א', 5.3.17, עד השעה 09:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשומו תעוזת זהות או דרכון. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למינוי מוקדם, עם ענף אבחון ומיעון של שב"ס, טלפונים: 08-9787377, 08-9787336. עיקוב ביצוע המאסר עד למועד זה יהיה בתנאים שקבע בית משפט קמא.

אוסיף, בשולי האמור, כי המבקש/מערער רשאי פנות להרכבת הדין בערעור בבקשתה להקדים את מועד שמיעת העreauו, בכפוף ליוםנו וככל שניתן. חזקה כי המשיבה בערעור תסכים לבקשתה, אם תוגש.

ניתנה היום, ל"י שבט תשע"ז, 26 פברואר 2017, במעמד המבקש וב"כ הצדדים.

ר' שפירא, ס. נשיא